

Argumenty, na których strona wnosząca odwołanie opiera swe stanowisko, zgodnie z którym w wyniku niewłaściwego zastosowania w zaskarżonym wyroku naruszono art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, są następujące:

- w zaskarżonym wyroku analizy spornych oznaczeń dokonano nie na podstawie kryterium „całościowej oceny” i „całościowego wrażenia”, ale na podstawie odrębnego i następującego po sobie — czyli „analitycznego” — rozpatrzenia elementów składających się na sporne złożone znaki towarowe, skutkiem czego Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 i orzecznictwo, w którym dokonano wykładni tego przepisu.

Sąd nie uczynił tego, co winien był uczynić w pierwszej kolejności, czyli rozpatrzyć znaki towarowe w świetle kryterium „całościowej oceny” i „całościowego wrażenia” wywieranego przez sporne znaki. Daleki od działania w ten sposób, Sąd stosował od początku metodę analityczną i dokonywał odrębnego i następującego po sobie badania najpierw elementów figuratywnych (pkt 75-87), a następnie elementów słownych (pkt 88-93), przypisując decydujące znaczenie elementom figuratywnym i odmawiając wszelkiego — nawet minimalnego — znaczenia elementom słownym. Wprawdzie w wyroku odwołano się do kryterium całościowej oceny i całościowego wrażenia (pkt 99), jednak by działać zgodnie z prawem nie wystarczy zacytować kryterium wypracowanego w orzecznictwie — należy ponadto prawidłowo zastosować je w danej sprawie, a to nie miało miejsca w zaskarżonym wyroku. W istocie w celu oceny czynnika podobieństwa spornych oznaczeń w zaskarżonym wyroku nie zastosowano jako pierwszego i głównego kryterium całościowej oceny i całościowego wrażenia, a wprowadzono kryterium analityczne, dokonując w pierwszej kolejności rozłożenia znaków towarowych na ich dwa elementy figuratywne i słowne, i w drugiej kolejności przeprowadzając odrębną ocenę najpierw dwóch elementów figuratywnych spornych znaków towarowych a następnie elementu słownego LA ESPAÑOLA, bez odwołania się w jakikolwiek sposób do drugiego elementu słownego spornych znaków towarowych, czyli nazwiska CARBONELL.

Ponadto w zaskarżonym wyroku naruszono art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 również dlatego, że nie dokonano w nim oceny dwóch czynników istotnych w sprawie — takich jak wcześniejsze współistnienie na rynku przez długi okres czasu oraz powszechna znajomość znaku — które były wysoce istotne dla oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd przez pomylenie zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego LA ESPAÑOLA nr 236588 z przeciwstawionymi mu wcześniejszymi hiszpańskimi znakami towarowymi CARBONELL.

- Sposób postrzegania przez przeciętnego hiszpańskiego konsumenta oliwy z oliwek oraz rzekome prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku spornych znaków towarowych.

Nawet jeżeli w zaskarżonym wyroku odwołano się do profilu przeciętnego konsumenta wypracowanego w orzecznictwie wspólnotowym, to Sąd nie wykorzystał tego modelu konsumenta, tylko nadał przeciętnemu hiszpańskiemu konsumentowi oliwy z oliwek profil, który jest bardziej zbliżony do modelu przeciętnego konsumenta przyjmowanego przez orzecznictwo niemieckie — a mianowicie

„konsument nieuważny i nierozważny” — niż obranemu przez orzecznictwo wspólnotowe modelowi konsumenta europejskiego, „konsumenta właściwie poinformowanego, uważnego i rozsądnego” (wyroki w sprawie LLOYD, pkt 26, i w sprawie PICASSO, pkt 38). Poza tym istotnym błędem w wyroku można dopatrzeć się kolejnego, nie mniej istotnego błędu, który polega na „uwzględnieniu niższego poziomu uwagi”, który mogą wykazywać odbiorcy względem znaków towarowych oliwy z oliwek zamiast wzięcia pod uwagę poziomu uwagi wykazywanego zwykle przez właściwie poinformowanego, uważnego i rozsądnego przeciętnego hiszpańskiego konsumenta oliwy z oliwek.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Brugge w dniu 16 listopada 2007 r. — S.A. Beleggen, Risicokapitaal, Beheer przeciwko État belge

(Sprawa C-499/07)

(2008/C 22/54)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Brugge (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: S.A. Beleggen, Risicokapitaal, Beheer

Strona pozwana: État belge

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywę Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (¹), a w szczególności jej art. 4 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby państwo członkowskie stosowało zwolnienie wypłaconego zysku, który spółka tego państwa uzyskuje od spółki zależnej z siedzibą w innym państwie członkowskim, z wyłączeniem przypadku likwidacji spółki zależnej, poprzez wliczenie wypłaconego zysku w całości do podstawy opodatkowania, a następnie jego odliczenie w wysokości 95 % od podstawy opodatkowania, ograniczone jednak do zysku za rok podatkowy, w którym nastąpiło wypłacenie zysku (po odjęciu określonych kwot przewidzianych w ustawie) (art. 205 § 2 W.I.B. w zw. z art. 77 KB/WIB), co oznacza, że jeśli zysk za rok podatkowy jest mniejszy od kwoty wypłaconego zysku nie powstaje w ogóle strata podlegająca przeniesieniu?

2. W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy dyrektywę Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, a w szczególności jej art. 4 ust. 1, należy interpretować w ten sposób, że zobowiązuje ona to państwo członkowskie do traktowania wypłaconego zysku, który spółka tego państwa członkowskiego uzyskuje od swojej spółki zależnej z siedzibą w innym państwie członkowskim, tak by podlegał on w pełni odliczeniu od zysku za dany rok podatkowy, zaś wynikłej z tego straty, tak by podlegała ona w pełni przeniesieniu na kolejny rok podatkowy?
3. Na wypadek gdyby dyrektywę 90/435/EWG należało interpretować w ten sposób, że belgijski przepis narusza jej art. 4 ust. 1 w odniesieniu do wypłaconych zysków, które belgijska spółka dominująca otrzymuje od spółki zależnej z siedzibą w U[nii Europejskiej], czy ten przepis dyrektywy stoi zatem także na przeszkodzie stosowaniu belgijskiego przepisu do wypłaconych zysków, które belgijska spółka dominująca otrzymuje od belgijskiej spółki zależnej, kiedy jak w niniejszym przypadku belgijski ustawodawca przy transpozycji tej dyrektywy do prawa belgijskiego postanowił traktować sytuację czysto krajową dokładnie tak samo jak sytuację regulowaną dyrektywą, a belgijskie prawo dostosował do tej dyrektywy także w odniesieniu do czysto krajowych sytuacji?
4. Czy art. 43 traktatu WE sprzeciwia się ustawodawstwu państwa członkowskiego, według którego w ramach podatku dochodowego od osób prawnych zwolnienie wypłaconych zysków, które spółka uzyskuje w roku podatkowym od spółki zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, jest ograniczone w pierwszym z wymienionych państw członkowskich do wysokości zysku w tym roku podatkowym, w którym nastąpił podział zysku (po odjęciu określonych kwot przewidzianych w ustawie), podczas gdy pełne zwolnienie wypłaconego zysku byłoby możliwe, gdyby spółka ta utworzyła stały zakład w innym państwie członkowskim?

(¹) Dz.U. L 225, str. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelną Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 16 listopada 2007 r. — K-1 Sp. z o. o. w Toruniu/Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

(Sprawa C-502/07)

(2008/C 22/55)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelną Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: K-1 Sp. z o.o. w Toruniu

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 i 2 Pierwszej Dyrektywy Rady Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej z dnia 11 kwietnia 1967 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich w zakresie podatków obrotowych (67/227/EEC) (¹) w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 lit. a) i art. 10 ust. 2 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednoczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC) (²) wyłącza możliwość nałożenia obowiązku zapłaty przez podatnika podatku od towarów i usług dodatkowego zobowiązania podatkowego, o którym mowa w art. 109 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.) w przypadku stwierdzenia, że podatnik podatku od towarów i usług w złożonej deklaracji podatkowej wykazał kwotę zwrotu różnicy podatku lub zwrotu podatku naliczonego wyższą od kwoty należnej?
- 2) Czy „środki specjalne”, o których mowa w art. 27 ust. 1 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednoczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC), z uwagi na swój charakter i cel, mogą polegać na możliwości nakładania na podatnika podatku od towarów i usług dodatkowego zobowiązania podatkowego, ustalonego decyzją organu podatkowego, w razie stwierdzenia faktu zadeklarowania przez podatnika zawyżonej kwoty zwrotu różnicy podatku albo zawyżonej kwoty zwrotu podatku naliczonego?
- 3) Czy w uprawnieniu przewidzianym w art. 33 Szóstej Dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 1977 roku w sprawie harmonizacji przepisów Państw Członkowskich dotyczących podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednoczona podstawa wymiaru podatku (77/388/EEC) mieści się prawo do wprowadzenia dodatkowego zobowiązania podatkowego określonego w art. 109 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług (Dz.U. nr 54, poz. 535 ze zm.)?

(¹) Dz. U. 71, str. 1301-1303.

(²) Dz. U. L 145, str. 1-40.